

Nelimaan
tarinat

Elina Rouhiainen

Hirmun- silmä

Minerva

Nelimaan
tarinat

Elina Rouhiainen

Hirmun- silmä

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

www.minervakustannus.fi
© Elina Rouhiainen ja Minerva Kustannus, 2022
Kuvat: Kaisa Ranta
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Taitto ja ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-554-3
Painettu EU:ssa, 2022

Vaahkarin nelimaan herttuakunnat ja niiden kansat

SANSTE

– Pohjoinen vuoristokansa, jonka elämää määrittää yhteys luonnon kanssa. Kaikki sanstelaiset lähtevät 13-vuotiaana etsimään kumpasta, eläintä, josta tulee heidän kumppaninsa loppuelämän ajaksi. Laulut, tarinat ja oman historian tuntemus ovat sanstelaisille tärkeitä. He pitävät koristautumisesta.

VAARROS

– Keksijä- ja hevoskansa, josta suuri osa asuu valtakunnan pääkaupungissa Vaahkalinnassa. Kaupunki tunnetaan etenkin edistyksellisestä teknologiasta, jollaista ei löydy mistään muualta. Herttuakunnan ratsuväki on maankuulu. Vaarrolaiset ovat usein vaaleatukkaisia ja he suosivat pukeutumisessaan punaista.

SUOMUSKA

– Merenrannalla asuva kalastajakansa, jonka jäsenet tunnistaa helpoiten tummanharmaita hiuksista, ilmeettömyydestä sekä kaikkialle seuraavasta kalanhajusta. Suomuskaan eksyvät ulkopuoliset saattavat yllättyä huomatesaan, että paikalliset asukkaat rakastavat juhliä ja tanssimista.

KÖMSTE

– Kadonnut kansa, josta liikkuu paljon legendoja muttei yhtään varmaa tietoa. Mikäli kömsteläisiä on vielä olemassa, ovat he hyviä piiloutumaan – kukaan ei nimittäin ole nähnyt heitä ainakaan vuosisataan.

Ensimmäinen luku

JOSSA TAIDETAAN MYÖHÄSTYÄ

Puut vilisivät Taaron silmissä, kun hän ratsasti metsän läpi viuh-
taketun selässä. Välillä horisontti niiasi ja katosi sitten koko-
naan niin, että näkyi vain taivasta ja oksia. Pian se kuitenkin
oikeni jälleen suoraksi hänen eteensä.

– Päästäänkö me kovempaa? Taaro kysyi kumpakseltaan.

Vinha ei tietenkään sanonut mitään, mutta sen suippo kuono työntyi
eteen ja korvat painautuivat entistäkin virtaviivaisempaan asentoon.
Käpälien tamppaus maata vasten kiihtyi kiihtymistään, ja Taaro piteli
tiukasti kiinni Vinhan pitkästä ja vaaleasta, vihreälaikullisesta turkista.

He eivät yleensäkään pidätelleet vauhdissa, mutta nyt ryntäilyyn oli
myös ihan oikea syy: he olivat myöhästymässä neuvoston kokouksesta.

Neuvoston kokous ei ollut sinänsä Taarolle mikään uusi asia. Niin
kauan kuin hän muisti, äiti ja isä olivat käyneet kokouksissa ja ottaneet
Taaron mukaansa. Kun Taaron äidistä oli tullut neuvoston puheen-
johtaja, kokoukset olivat siirtyneet heidän kotiluolaansa, eikä Taarolla
ollut edes mahdollisuutta pakoilla niitä. Lapset olivat tervetulleita ko-
kouksiin muiden Sansten asukkaiden tavoin, mutta sillä erotuksella,
ettei heillä ollut puheoikeutta. Taaro ei kuitenkaan ollut enää lapsi. Hän

oli kolmetoista, ja keväällä hän oli lähtenyt omalle etsintäretkelleen ja löytänyt kumpaksensa Vinhan. Sen myötä hänestä oli tullut täysivaltainen sanstelainen.

Sekään ei olisi vielä itsessään saanut Taaroa kiirehtimään. Hän tiesi, että kokoukset olivat usein tylsiä ja kestivät aivan liian pitkään. Äiti oli kuitenkin aamulla sanonut, että hänen olisi hyvä olla paikalla. Katsottuaan häntä ensin jotenkin merkitsevästi hän lisäsi:

– Saamme vihdoin uutisia Vaahkalinnasta.

Silloin Taaron sydän oli pompannut kurkkuun. Siitä oli liian pitkä aika, kun hän oli viimeksi kuullut mitään Nelimaan pääkaupungista. Hän oli lähtenyt sieltä kesän alussa vietettyään ensin viikkoja etsimässä uusien ystäviensä kanssa Valkeantuojaksi kutsuttua mahdollista, eräänlaista taikakonetta. Lopulta he olivat onnistuneet löytämään sen, ja juuri ennen Taaron lähtöä kaupungissa asuvat sisarukset Nata ja Liekko olivat sanoneet palauttavansa Valkeantuojan linnan holveihin, jonne se kuului.

Kotiinpaluunsa jälkeen Taaro oli kirjoittanut usein Natalle ja saanut tältä muutaman vastauksenkin, joissa tämä tosin oli puhunut etupäässä hevosista ja erilaisista aseista. Sitten Vaahkalinnan tilanteesta alkoi liikkua kummallisia huhuja, eikä Natasta enää kuulunut mitään. Taaro ei tiennyt, mitä se tarkoitti. Jotain kummallista oli meneillään, se oli varmaa.

– Minä tulen, hän sanoi oitis äidilleen. Kun äidin kulmat kohosivat, hän lisäsi nopeasti:

– En myöhästy.

Nyt näytti kuitenkin pahasti siltä, että hän joutuisi syömään sanansa.

– Nopeasti! Taaro sanoi.

Hän ja Vinha syöksyivät metsästä puuttomalle vyöhykkeelle. Tie mutkitteli Sanstevuorien huipulle asti. Vinha ei kuitenkaan seurannut tietä, vaan lähti loikkimaan ylös vuorenrintettä suorinta mahdollista

reittä. Taaro joutui pitelemään kiinni ihan tosissaan, jottei olisi pudonnut selästä.

Kotiluolan suu alkoi häämöttää. Taaro näki ihmisiä ja eläimiä pyrkimässä sisälle luolaan sekä äitinsä vastaanottamassa heitä. Tämä näytti vilkuilevan ympärilleen ennen kuin tarttui luolan suulla roikkuvaan verhoon ja alkoi vetää sitä kiinni.

– Odota! Taaro huusi.

Vinha otti vielä kolme loikkaa ja sitten se ponnisti. He kirjaimellisesti lensivät äidin ohi sisälle luolaan. Vinhan tassut mätkähtivät maahan vasta, kun he olivat verhon sisäpuolella. Useampi lattialle istumaan asettautunut neuvoston jäsen loikkasi hädissään ylös, kun he liukuivat tilan poikki ja Vinhan muhkea häntä heilahti puolelta toiselle. Vinha sai kuin saikin vauhtinsa pysäytettyä ennen kuin he törmäsivät mihinkään.

– Anteeksi, Taaro mumisi pudottautuessaan alas Vinhan selästä.

Äiti kohotti hänelle kulmiaan, mutta viittoili sitten neuvostoa istumaan ennen kuin otti oman paikkansa ringistä.

– Kokous alkaa, hän ilmoitti.

Toinen luku

JOSSA KOKOUSTETAAN

Luolassa hiljennettiin. Taaro jäi seisomaan neuvoston muodostaman piirin ulkopuolelle niin kuin tapoihin kuului. Soihdut ja piirin keskelle sytytetty tuli valaisivat luolaa ja Taaro pystyi näkemään heti, että kokoukseen oli saapunut paljon enemmän väkeä kuin normaalisti. Osa kumpaseläimistä oli jäänyt ulos, mutta silti oli ahdasta. Isäkin oli mennyt seisomaan keittiön puolelle, jotta muut mahtuisivat paremmin sisään. Vaikutti siltä, että lähes jokainen sanstelainen oli huolissaan ja halusi tietää, mitä Nelimaassa oikein tapahtui.

Äidin ilme oli vakava mutta rauhallinen.

– Kiitän kaikkia, jotka ovat tulleet paikalle. Ajat ovat vaikeita, mutta parhaiten selviämme niistä yhdessä.

Hän siirsi katseensa jonnekin seinustalle.

– Meille on saapunut sanantuoja suoraan Vaarroksesta. Elvin, kerro meille mitä kuulit ja näit.

Varjoista astui esiin nainen, jolla oli hyvin pitkät letitetyt hiukset ja näyttävä kaulakoru.

– Vietin viimeiset kolme viikkoa Vaarroksessa, etupäässä Vaahkalinnessa. Puhuin tavallisille ihmisille, mutta myös muutaman kruununun

palveluksessa olevan kanssa. Tilanne on pahempi kuin luulimme. Vaahkalinna on sekasorron partaalla. Vaikuttaa todella siltä, että Vaarros on menettänyt kaikki mahtaansa yhtä lukuun ottamatta.

Luolan seinustoilta alkoi kuulua mutinaa. Taaron sydän hakkasi. Hän oli kuullut huhun mahtaiden katoamisesta, mutta ei ollut voinut uskoa sitä. Nata ei ollut puhunut asiasta mitään kirjeissään. Lisäksi tuntui mahdottomalta, että muut mahtaat olisivat voineet kadota juuri, kun he olivat onnistuneet löytämään Valkeantuojan. Ilmeisesti niin oli kuitenkin tapahtunut.

– Linnassa puhutaan varkaudesta ja petoksesta, Elvin jatkoi. – He aikovat löytää syyllisen keinolla millä hyvänsä.

Ringissä istuvat neuvoston jäsenet päylyivät toisiaan.

– Ketä he epäilevät? äiti kysyi.

– Ulkolaisia, Elvin vastasi.

– Sansteakin? Armes-niminen neuvostoon kuuluva kaljupäinen mies kysyi melkein kuiskaten.

– Sanstea ja Suomuskaa, Elvin vahvisti.

– Mutta miksi? joku ringin ulkopuolelta kysyi. – Miksi me halusimme mahtaat?

Taaro ei yllätynyt kysymyksestä. Sanstessa tiedettiin mahtaista vain vähän, eikä hän itsekään ollut juuri muita viisaampi. Mahtaat olivat koneita, mutta jollakin tavalla myös eläviä. Jokaisella niistä oli oma tarkoituksensa, mutta valaisevaa ainetta tuottavaa Valkeantuojaa lukuun ottamatta Taaro ei tiennyt, mitä ne olivat. Kaikkea mahtaiden toiminnasta ei vielä tunnettu ja sen takia niihin kuviteltiin liittyvän taikaa. Liekon mukaan se ei kuitenkaan pitänyt paikkaansa.

– Vaaroksessa ajatellaan, että olemme kyllästyneitä elämään niin yksinkertaisesti ilman mahtaiden tuomia mukavuuksia, Elvin vastasi. – Osa myös ajattelee, että muissa herttuakunnissa ollaan yhä katkeria siitä, että Vaarros aikoinaan pakotti heidät alaisuuteensa mahtaiden avulla.

– Se ei ole täysin väärin päätelty, äiti sanoi.
– Niin, mutta me emme ole vieneet mahtaita, Armes sanoi. – Meidän pitää vain todistaa se kruunulle.

– Miten todistetaan jotain, mitä ei ole tapahtunut? joku huusi ringin ulkopuolelta.

Se taisi olla Henni, Taaron lapsuudenystävä.

Taaro ymmärsi, mitä tämä tarkoitti. He eivät pystyneet esittämään Vaarokselle todisteita, ainoastaan sanansa, eivätkä ne välttämättä riittäisi vakuuttamaan Vaarosta heidän viattomuudestaan.

Hänen sydämensä valahti jalkoihin. Koko sen ajan, kun hän oli etsinyt Valkeantuoja ystäviensä kanssa, hänen suurin pelkonsa oli ollut se, että Vaarros syyttäisi katoamisesta Sanstea ja julistaisi heille sodan. Kun he olivat löytäneet mahtaan, hän oli luullut vaaran olevan ohi. Nyt uhka olikin palannut entistä pahempaan.

– Me emme tietenkään voi todistaa syyttömyyttämme, Taaron äiti sanoi rauhallisesti, – voimme ainoastaan pitää huolen, että kaikki mitä teemme ja sanomme viestittää yhteistyötä ja luottamusta. Heidän täytyy tuntea, ettei meillä ole mitään salattavaa.

– Miten se onnistuu? Armes kysyi.

– Ehdotan, että aivan ensimmäiseksi lähetämme jonkun Vaahkalinnaan edustamaan virallisesti Sanstea. Hänen viestinsä on, että Sanste on huolissaan valtakunnan tilanteesta ja tuomitsee ankarasti Vaarosta kohtaan tehdyn rikoksen. Lisäksi tarjoamme apuamme sen selvittämisessä.

Neuvoston jäsenet nyökkäilivät.

– Vastustaako joku ehdotusta? äiti kysyi.

Kukaan ei vastustanut.

– Kelteret, olisitko sinä halukas ryhtymään Sansten edustajaksi?

Lyhythiuksinen nainen neuvostossa nyökkäsi.

– Kyllä, jos kaikki ovat yksimielisesti takanani.

Kaikki olivat.

– Entä Suomuska? Armes kysyi. – Kenties he ovat syyllisiä.

– Emme saa olettaa, että he olisivat teon takana vain, koska me emme sitä tehneet, äiti sanoi. – Heidän tilanteensa on luultavasti yhtä tukala kuin meidänkin. Mutta olet kuitenkin oikeassa siinä, että he saattavat tietää jotain sellaista, mitä me emme.

Taaro ajatteli ystäväänsä Alvaa, joka oli Suomuskasta. Tämän äiti oli kuollut joitain vuosia sitten, ja perheellä oli ollut vaikeaa. Nyt Alva joutui pelkäämään kotinsa puolesta.

– Meidän pitäisi lähettää joku myös Suomuskaan, Kelteret sanoi.

– En usko, että se on hyvä idea, Elvin vastasi. – Vaaroksella on vaakoojia lähes kaikkialla. Jos Suomuskaan ilmestyy Sansten edustaja, Vaarros voi tulkita asian niin, että olemme aikeissa liittoutua Suomuskan kanssa. Siis heitä vastaan.

– Sitä Vaarros taitaa pelätä kaikista eniten, Armes sanoi. – Yksinään kumpikaan, Sanste tai Suomuska, ei ole Vaarrokseen verrattuna mitään, mutta kenties yhdessä... Ja vielä mahtaila varustettuna...

Elvin nyökkäsi.

– Meidän täytyy siis olla hyvin varovaisia, Taaron äiti sanoi.

– Kukaan neuvostosta ei voi lähteä Suomuskaan, Kelteret vahvisti. – Tarvitaan joku, joka ei herätä epäilyksiä.

– Onko kukaan paikalla olevista vapaaehtoinen? äiti kysyi.

Ihmiset Taaron ympärillä vilkuilivat toisiaan. Hän näki, kuinka Henni katsoi kysyvästi veljeään ja kuinka tämä pudisti hieman päätään. Kukaan ei halunnut ilmoittautua.

Taaron rintaa puristi. Hän tiesi, ettei äiti eikä kukaan muukaan neuvoston jäsen aikoisi pakottaa ketään. Sanstessa sanottiin aina, että jokainen oli yhtä tärkeä ja siksi jokaisella oli myös yhtä suuri vastuu. Vasta nyt hän luuli ymmärtävänsä, mitä se tarkoitti.

– Minä voin mennä.

Taaro hämmästyí kuullessaan oman äänensä. Syntyi hiljaisuus, jonka aikana kaikki yrittivät nähdä, kuka puhuja oli.

– Taaro? äiti kysyi.

Pala oli nousta Taaron kurkkuun, mutta hän nielaisi sen alas ja työntyi edemmäs niin, että neuvosto saattoi nähdä hänet.

– Minä ja Vinha pystytään liikkumaan nopeasti. Lisäksi minulla on ystäviä Suomuskassa ja he kutsuivat minut kylään. En usko, että kukaan vaaroslainen vakooja epäilee mitään, jos menen heidän luokseen ja samalla yritän saada selville, mitä Suomuskassa tiedetään mahtaiden katoamisesta.

– Hän on niin nuori, Kelteret sanoi. – Onko hänestä siihen?

– Hän on täysivaltainen sanstelainen, Taaron äiti vastasi. – Taaro, oletko varma? Haluatko sinä mennä?

Taaro pysähtyi hetkeksi miettimään. Ajatus Vaaroksen vakoojista pelotti häntä. Mutta vielä enemmän häntä pelotti ajatus siitä, että Sanstea ei välttämättä enää kohta olisi.

– Minun on tehtävä tämä. Minä haluan.

Äiti katsoi häntä suoraan silmiin ja nyökkäsi.

– Jos kukaan ei vastusta, niin Taaro lähtee Suomuskaan etsimään tietoja.

Kukaan ei vastustanut.

Kolmas luku

JOSSA TUTKITAAN SYDÄNTÄ

Vasta illalla Taaro alkoi ymmärtää, mitä oli tullut luvanneeksi. Jännitys möyri vatsassa, eikä hän tiennyt, oliko se hyvää vai huonoa jännitystä.

Äiti taisi aistia hänen mielialansa. Juuri, kun Taaro oli aikeissa käydä nukkumaan, tämä tuli hänen luokseen ja istui viereen sängylle.

– Tiedätkö jo, milloin aiot lähteä?

Äiti oli sanonut, että hän saisi päättää itse. Taarosta kuitenkin tuntui, että olisi ollut helpompaa, mikäli joku muu olisi tehnyt päätöksen hänen puolestaan.

– En vielä, Taaro sanoi.

Äidillä ei ollut koskaan ollut tapana painostaa Taaroa, eikä hän tehnyt niin nytkään. Sen sijaan hän katsoi poikaansa lempeä hymy huulessaan ja kysyi:

– Haluatko kertoa, miksi ilmoitit vapaaehtoiseksi?

Taaro mietti asiaa. Ensimmäiseksi hänen mieleensä tuli, että hän ilmoittautui siksi, ettei kukaan muukaan ollut ilmoittautunut. Mutta ei asia tainnut olla ihan niin.

– Haluan auttaa Sanstea, hän sanoi epäröiden.

– Ja? äiti kannusti.

– Ja...

Taaro mietti, miten muotoilisi ajatuksensa. Hän ei halunnut loukata äitiään.

– Kulunut kesä on ollut hieno. On ollut mukavaa olla taas kotona, varsinkin nyt, kun minulla on Vinha. Mutta silti minulla on ollut koko ajan jotenkin... Levoton olo. En voi olla ajattelematta kaikkia niitä paikkoja, joissa kävin. Ja myös kaikkia niitä paikkoja, joissa en ole vielä käynyt. En ole esimerkiksi nähnyt vielä merta.

Taaro rakasti kotivuortaan, oli aina rakastanut. Mutta paluun jälkeen mikään ei ollut tuntunut ihan samalta kuin ennen. Asiaa ei tietenkään auttanut se, että hän oli ollut niin huolissaan ystävistään ja myös Sans-
testa. Tuntui vaikealta olla tekemättä mitään.

Taaron yllätykseksi äiti hymyili.

– Sinä et ole ainoa, joka on palannut etsintämatkaltaan ja tuntenut noin.

– Enkö?

– Et suinkaan. Eikä se, että haluat nähdä maailmaa, tarkoita että rakastaisit kotiasi yhtään vähemmän.

Hän puristi lempeästi Taaron käsivartta.

– Olen ylpeä siitä, että haluat auttaa Sanstea. Mutta vieläkin ylpeämpi olen siitä, että sinulla on omia unelmia ja haluat tavoitella niitä. On tärkeää, ettet tee mitään näin suurta pelkästään muiden takia, vaan myös itsesi.

Äiti sai hänet kuulostamaan jalolta. Ja myös rohkealta. Taarosta ei kuitenkaan tuntunut siltä.

– Minä haluan lähteä Suomeen, hän aloitti, – mutta...

– Mutta sinua pelottaa, äiti arvasi.

Taaro nielaisi.

– Niin.

- Tehtävä ei tietenkään ole täysin vaaraton tai helppo.
- En ole yhtään varma, osaanko toimia Sansten parhaaksi, Taaro tunnusti, – tuntuu että tehtävä on niin tärkeä, että mikään ei saisi mennä pieleen. Jos opin jotain etsintämatkaltani niin sen, että jokin menee aina pieleen, teki sitten mitä tahansa.

Äiti hymyili.

- Tietenkin jokin tulee menemään pieleen. Se ei haittaa.
- Eikö?
- Ei. Tiedän, että yrität parhaasi. Sinun tulee muistaa, ettei koko Sansten tulevaisuus lepää yksin sinun harteillasi. Sinulla on osasi, mutta niin on kaikilla muillakin. Tee niin kuin sydämesi sanoo, silloin et voi ajautua väärään.

Taaro nyökkäsi. Hänestä tuntui, että hän tiesi nyt, mitä hänen kuului tehdä.

- Äiti, hän aloitti, – haluaisin lähteä jo aamulla.

Äiti taputti hänen kättään.

- Sitten sinun kannattaa nukkua. Pakkaan sinulle sillä aikaa varusteet valmiiksi.

- Hyvää yötä, Taaro sanoi ja painautui Vinhan turkkia vasten.

Hän sulki silmänsä.

Neljäs luku

JOSSA TAARO ALOITTA ELÄMÄNSÄ TOISEN SUUREN SEIKKAILUN

Taarosta tuntui, että hän oli pitänyt silmiään kiinni vasta hetken, kun äiti ravisteli hänet hellästi hereille.

Hän söi aamiaisensa ääneti. Kun hän oli valmis, hän antoi loput annoksestaan Vinhalle. Se pystyi kyllä ruokkimaan itsensä, mutta Taaro tiesi, että se tarvitsisi tulevina päivinä kaiken mahdollisen energian.

- Kirjoita meille heti, kun olet päässyt perille ystäväiesi luo, isä sanoi.
- Muista kuitenkin, että Vaarroksen vakoojat saattavat saada kirjeet käsiinsä, äiti lisäsi.

Taaro nyökkäsi. Äiti auttoi hänelle repun selkään. Se painoi vähän enemmän kuin hän olisi toivonut niin väsyneenä.

- Ota nämä, isä sanoi ja ojensi hänelle kukkaron.

Taaro punnitsi sen painoa kämmenellään. Hänellä ei ollut koskaan ollut niin paljon rahaa. Hän työnsi kukkaron anorakkinsa alle.

Äiti veti verhon syrjään ja Taaro ja Vinha astuivat ulos. Aurinko oli nousemassa.

- Onnea matkaan, isä toivotti.

Hetken ajan Taarosta tuntui samalta kuin viime keväänä, kun hän oli jättänyt kotinsa ensimmäisen kerran. Yhtä pelokkaalta ja yksinäiseltä. Tällä kerralla hän ei kuitenkaan ollut yksin, sillä hänellä oli Vinha. Hän painoi kätensä ketun lavalle ja antoi turkin lämmön lohduttaa itseään. Sitten hän hyppäsi ketun selkään. Taaro tunsu, kuinka into väreili sen kehossa. Toisin kuin Taaro, se oli hyvin hereillä.

– Näkemiin, hän sanoi vanhemmilleen ja heilautti kättään.

Käsi oli tuskin ehtinyt nousta tervehdykseen, kun Vinha ampaisi liikkeelle.

Viides luku

JOSSA TÖRMÄTÄÄN TYLYYN KOHTELUUN

Oli hyvin erilaista matkustaa yksin jalkaisin ilman suunnitelmaa kuin ratsastaa Vinhalla selkeä päämäärä mielessä. Jo ensimmäisen päivän iltaan mennessä Taaro ja hänen kumpuksensa olivat ehtineet kauas alaville maille asti. He seurasivat teitä, mutta pysyttelivät enimäkseen poissa avoimilta paikoilta. Syitä oli kaksi: ensinnäkään Taaro ei halunnut herättää sen enempää vaarroslaisten kuin maantierosvojenkaan huomiota, ja toisekseen Vinha viihtyi paremmin metsän suojissa.

Kolmantena päivänä Taaro alkoi jo erottaa tutun oloisia peltoja. Hän oli aikaisemmin käynyt miltei Suomuskassa asti, muttei ollut koskaan ylittänyt herttuakunnan rajaa. Vaikka hän ei tiennytkään tarkalleen, missä raja kulki, iltapäivällä hän oli jo varma, että hän ja Vinha olivat tulleet pidemmälle kuin viime kerralla. Hän pystyi haistamaan meren, tai ainakin hän kuvitteli niin.

He nukkuivat yön lammen vieressä olevassa metsikössä ja lähtivät aamulla seuraamaan puroa, joka näytti vievän oikeaan ilmansuuntaan. Vähitellen se leveni ihan oikeaksi joeksi. Taaro erotti sen keskellä jotakin. Viimein hän ymmärsi katsovansa pientä venettä, jossa seisoivat kaksi hattupäistä hahmoa.

Taaro laskeutui Vinhan selästä.

– Hei siellä! Hän tervehti miehiä, jotka hän oletti kalastajiksi. – Osaatteko sanoa, pääseekö tätä jokea seuraamalla Tyrskylään?

Siellä Taaro tiesi Alvan perheineen asuvan.

Miehet vilkaisivat häntä ja Vinhaa ja sitten toisiaan. He eivät kuitenkaan sanoneet mitään, vaan jatkoivat puuhiaan.

Taaro meni hämilleen. Hetken aikaa hän pohti mahdollisuutta, etteivät miehet ehkä puhuneet hänen kanssaan samaa kieltä. Alva oli kuitenkin puhunut, aivan kuten tämän veli Kiernokin. Ehkä suomus-kalaisten välillä oli eroja.

Taarolla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin nousta Vinhan selkään ja jatkaa matkaa toivoen, että joki veisi heidät oikeaan suuntaan. Vähi-tellen näkyviin tuli rakennuksia ja lisää veneitä. Maisema kävi karum-maksi, kivikkoisemmaksi. Taaro tunsu kasvoillaan tuulen, joka oli sekä kotoisa että tyystin erilainen kuin kotona. Into läikähti hänen sisällään. He olivat selvästi lähestymässä merta.

Ongelma oli kuitenkin edelleen sama: Taaro ei tiennyt, missä Tyrskylä sijaitsi. Hän laskeutui Vinhan selästä ja jätti tämän odottamaan kylän laidassa olevaan pensaikkoon. Tarkkailtuaan hetken kylällä näkyviä ihmisiä hän päätti mennä kysymään neuvoa naiselta, joka selviteti parhaillaan verkkoja vajan edessä.

– Anteeksi että häiritsen, mutta etsin Tyrskylää. Sattuisitteko tietämään, onko tämä oikea suunta?

Hän yritti olla erityisen kohtelias siinä toivossa, että saisi viimein apua.

Nainen ei kuitenkaan kohottanut edes katsettaan.

– En ole kuullutkaan, hän töksäytti.

Häpeä leimahti Taaron kasvoille.

– Vai niin, hän sai änkytettyä. – Kiitos kuitenkin.

Kävellessään kylänraittia pitkin takaisin Vinhan luo häpeä oli jo ehtinyt muuttua loukkaantumiseksi. Hän ei omasta mielestään ollut

tehnyt mitään väärin, ollut epäkohtelias tai tunkeileva. Sanstessa ajateltiin, että oli töykeää olla auttamatta muukalaista. Hän joutui muisuttamaan itseään siitä, että Suomuskassa saattoi olla erilaiset tavat.

Silloin hän näki erään talon edessä mielenkiintoisen kyltin. Hän pysähtyi ja peruutti pari askelta taaksepäin niin, että saattoi nähdä sen kunnolla. Kyltti esitti jonkinlaista kilpikonnalta vaikuttavaa otusta, jolla oli sulkamaiset evät ja kaksi päätä. Taaro ei ollut nähnyt sellaista koskaan aikaisemmin, mutta joka tapauksessa kyltti selvästi kuului majatalolle. Hän kaivoi taskusta esiin kukkaronsa ja tarkasteli siellä olevia kolikoita. Hän oli ajatellut säästää niitä niin pitkään kuin suinkin voisi, mutta nyt hänestä tuntui, että saattoi olla hyvä idea käyttää osa rahoista. Toivottavasti kolikot pehmittäisivät henkilökuntaa siinä määrin, että hän saisi lämpimän aterian lisäksi myös matkustusohjeita.

Hän meni sisään ja yllättyi heti ovensuussa.

Vaikka aurinko oli tuskin ohittanut lakipistettään, sali oli lähes tupaten täynnä. Iloinen puheensorina täytti tilan nurkkia myöten, ja aina välillä ilmoille karkasi muita ääniä kovempi nauru. Yllättävä väenpaljous sai Taaron melkein kääntymään ympäri ja palaamaan kadulle, mutta lopulta hän rohkaistui kävelemään peremmälle. Hän erotti salin toisella seinällä tiskin, jonka takana useat työntekijät kaatoivat juomia kolpakoihin toisten kantaessa niitä pöytiin. Taaro suuntasi askeleensa tiskin luo ja istui ainoalle vapaalle jakkaralle.

Hän kuvitteli, että kuluisi pitkä tovi ennen kuin häneen kiinnitettäisiin huomiota, mutta muhkeaviiksinen mies äkkäsi hänet heti.

- Niin? tämä sanoi möreällä äänellä.
- Päivää, Taaro vastasi ujosti.
- Mitä saisi olla?
- Mitä hyvää teillä olisi?

Mies päästi epämääräisen äänen, joka saattoi olla naurahdus.

- No, meillä on tässä mitä erinomaisinta sahtia.